

Nee, roem en rijkdom zijn The Triffids nooit te beurt gevallen. Maar de band uit het Australische Perth definieerde met zijn muziek wel een heel decennium. Dat lag vooral aan de even desolate als intense popsongs van zanger David McComb, die op 2 februari 1999 overleed in de nasleep van een verkeersongeluk. Op dat moment lag de groep al tien jaar stil. Het zou nog eens zeven jaar duren voor de overblijvende leden, geholpen door enkele gastzangers, voor het eerst weer samen op het podium stonden: één keer in Amsterdam en twee keer in Hasselt. Sindsdien nam de postume belangstelling voor de groep alleen maar toe. De kans is zelfs groot dat de band met de pas verschenen compilatie *Wide Open Road* en de tien cd's tellende box *Come Ride with Me* een nieuw publiek zal aanboren. Op 16 en 17 april geven The Triffids, bijgestaan door onder anderen Stef Kamil Carlens (Zita Swoon), Mick Harvey (The Bad Seeds) en Warren Ellis (Dirty Three), weer twee zeldzame concerten in ons land, als hommage aan hun vroegere voorman.

Vandaag houden nog slechts twee van de bandleden er een muzikale carrière opna: *pedal steel*-gitarist 'Evil' Graham Lee heeft een eigen platenlabel en bewaakt de artistieke nalatenschap van The Triffids. Bassist Martyn Casey maakt dan weer deel uit van Nick Cave & The Bad Seeds en Grinderman. Drie ex-Triffids namen na 1989 hun studie weer op: gitarist-violist Robert McComb, de oudere broer van zanger David, werd leraar; toetsenspeelster Jill Birt werd architecte; en haar echtgenoot, drummer Alsy MacDonald, is advocaat. Tempus fugit, nietwaar?

Jullie waren geliefd bij de critici, maar het grote publiek moest jullie kennelijk niet. Hebben jullie daar een verklaring voor?

Graham Lee: We waren te koppig, te tegendraads. Ten tijde van *Born Sandy Devotional* voerden we onderhandelingen met een groot platenlabel, maar tegelijk hadden we het plan opgevat onze volgende lp in een schapenstal op te nemen. Commercieel gezien geen verstandige beslissing: onze gesprekspartners dachten meteen dat we niet goed snik waren. Bovendien was *In the Pines* zó primitief ingeblikt dat het, met de toenmalige technologie, niet makkelijk was om er iets beluisterbaars van te maken.

THE TRIFFIDS

'We waren te koppig. Toen we met een groot platenlabel onderhandelden, besloten we onze volgende lp in een schapenstal op te nemen.'

'Hoezo desolaat? Wij hadden zelfs Coca-Cola'

Met een best of, een luxebox en een korte tournee mikken The Triffids op de wereldwijde waardering die ze twintig jaar geleden niet kregen. Zonder frontman David McComb, natuurlijk, maar met een horde gasten. 'Ik kon nog niet zo goed spelen. Preciés wat Dave nodig had.' **DOOR DIRK STEENHAUT**

Uit de hoesteksten bleek ook dat de plaat voor een habbekrats was opgenomen. De grootste uitgavenpost was 340 dollar voor wijn en wodka.

Alsy MacDonald: *Born Sandy Devotional* kwam óók met weinig middelen tot stand, hoor. Vreemd genoeg maakten we onze beste platen toen we het krapst bij kas zaten. Veel mensen beweren dat onze muziek haar charme verloor zodra we niet meer over geld hoefden te piekeren.

Jullie kwamen uit Perth, naar het schijnt een van de meest afgelegen steden ter wereld.

MacDonald: Weet je, in een uitgestrekt land ben je al gauw 1000 kilometer verwijderd van het eerstvolgende herkenningspunt op de kaart, en dat voedt de mythe van het isolement. Maar het klopt dat Perth overal ver vandaan ligt. Toen ik opgroeide, zorgde dat voor grote verschillen in cultuur en mentaliteit, maar vandaag maakt het niet meer uit. We hebben zelfs Coca-Cola.

Jullie muziek was wel ingrijpend beïnvloed door het desolate karakter van het Australische landschap. Het langspeel-debuut van The Triffids heette niet toevallig *Treeless Plain*.

MacDonald: In die periode doorkruisten we het land in een busje. Een dure en slopende onderneming, zeker als je weet dat de afstand tussen de west- en de oostkust 3000 kilometer bedraagt. 400 kilometer van dat traject leidde door de Nullarborvlakte, en die trips door het eindeloze niemandsland lieten zeker sporen na. Geen wonder dat vervreemding in onze songs een terugkerend thema werd.

Jullie muziek klonk destijds allesbehalve modieus.

Lee: We leken op geen enkele andere eightiesband, en wellicht is dat de reden waarom onze platen vandaag nog altijd meegaan. Dave streefde naar tijdloosheid. Hij hield er een breed spectrum van invloeden opna, was altijd op zoek naar ongewone sferen en instrumentaties, en omringde zich met mensen die van de geijkte paden durfden af te wijken. Techniek of virtuositeit interesseerde hem niet: voor hem telden alleen de ideeën. Toen hij me vroeg bij de groep te komen, deed hij dat omdat ik nog maar zes maanden *pedal steel* speelde en het instrument nog echt beheerste. Ik stelde me dus dienend op, wist aan de songs hooguit een nieuwe klankkleur toe te voegen. Wel, dat was precies wat Dave op het oog had.

'Poppy én dwars'

Stef Kamil Carlens, zanger van Zita Swoon, leerde The Triffids kennen toen kunstenaar Jean Bernard Koeman in 2004 in Leuven de expo *A Temporary Monument for David McComb* opzette en hem om zijn medewerking verzocht. 'Ik leende alle Triffids-lp's van een vriend en was er meteen door gecharmeerd. De liedjes zijn poppy en toegankelijk, maar er zit ook een zekere dwarsheid in. Tijdens de tentoonstelling speelden we twee avonden covers van de groep met een gelegenheidsband, en later nam Zita Swoon *Raining Pleasure* op: een prachtige song die precies aansloot bij de emoties die ik, ten tijde van *A Song About a Girls*, kwijt moest in mijn eigen werk. Een fijne verrassing dus toen Graham Lee me mailde en vroeg of ik als gastzanger met The Triffids op het podium wou staan.'

STEF KAMIL CARLENS
'Met een gecharmeerd.'

Wat waren zijn voornaamste kwaliteiten als liedjesschrijver?

Jill Birt: De emotionele intensiteit waarmee hij zich uitdrukte, en zijn vermogen beelden op te roepen die zich meteen vasthaakten in je geheugen. Hij was een prima verteller: zijn taalvaardigheid kwam zelfs tot uiting in banale gesprekken met zijn vrienden. Hij was zo welbespraakt dat hij het alledaagse achteloos tot iets bijzonders wist te verheffen.

Robert McComb: Dave was begaafd op diverse terreinen. Tijdens tournees schuimde hij alle musea af, en in zijn notitieboekjes vind je zowel bespiegelingen over schilder- en beeldhouwkunst als over dub en dada. Hij was zich zeer bewust van de plek die hij innam in het pantheon der songwriters, had een grote affiniteit met Elvis Costello en Tom Verlaine. Tegelijk beschouwde hij popmuziek als iets oppervlakkigs, als een expressievorm die veel beperkingen inhield.

David McComb onderging in 1996 een harttransplantatie. Wat voor invloed had die op zijn levensverwachting?

Lee: Als hij zich een beetje beter had verzorgd, had hij wellicht nog vijftien of twintig jaar geleefd.

MacDonald: Dave was een man van extremen. Hij hield van een hartige maaltijd, maar kruide zijn eten met zo veel zwarte peper en tabasco dat hij het niet meer naar binnen kreeg. Hij leefde erg gulzig, en de dingen waar hij van genoot zou hij nooit hebben opgegeven, zelfs niet op doktersverzoek. (*Na zijn dood werd heroïne in zijn bloed aangetroffen, nvdv.*)

Lee: Hij bleef schrijven tot de laatste snik. Songs, proza, essays... Toen hij niet meer kon optreden, trok hij naar de universiteit en studeerde hij Byzantijnse kunst, religieuze iconografie, communicatiewetenschap. Daar putte hij veel vol-doening uit.

McComb: Kunstcriticus, schrijver, journalist, wie weet wat Dave uiteindelijk zou zijn geworden? Hij was veelzijdig en had een lucide geest. Kort voor zijn dood verscheen zijn werk zelfs in literaire tijdschriften. Mocht hij langer hebben geleefd, dan zou hij ongetwijfeld ook op andere kunstvormen zijn stem-pel hebben gedrukt. **■**

WIDE OPEN ROAD, THE BEST OF THE TRIFFIDS, IS UIT BIJ DOMINO. COME RIDE WITH ME (10 CD'S) BEVAT ONUITGEGEVEN MATERIAAL, EP'S EN SINGLES, DEMO'S EN CONCERT-REGISTRATIES UIT 1984 EN 1988. UIT BIJ DOMINO. THE TRIFFIDS & GUESTS SPELEN OP 16 EN 17 APRIL IN OPEN CIRCUIT, KONINGIN ASTRIDLAAN 85, HASSELT.